

κλησίας Πατέρων, οἵτινες ἀληθῶς εἰσὶν ἡ δόξα καὶ τὸ κλέος οὐχὶ μόνον τῆς Ἀνατολικῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς δυτικῆς ἐκκλησίας. Πρὸς ἐπίτευξιν τῆς ἱερᾶς τῆς ἐσχῆς μου, καὶ τῆς ἐσχῆς, ἀναμφιβόλως, πάντων τῶν χριστιανῶν, εἰμι πρόθυμος να θυσιάσω πᾶν ὅ,τι ἐξαρτᾶται ἐξ ἐμοῦ" („La revue de l'Orient", Nr. 11, Budapest. 11. Mars 1888).

Μεθ' ἅπαντα ταῦτα εὐχόμεθα, φίλε ἀναγνώστα, ὑπὲρ τῆς ἐν Χριστῷ εἰρήνης, ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως καὶ τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης τῶν ἀπανταχοῦ γῆς ἁγίων τοῦ Θεοῦ ἐκκλησιῶν, ἧτις βεβαίως γενήσεται, ὅταν κατὰ τὸ προφητικὸν λόγιον, *πληθυνθῇ ἡ γνώσις, καὶ φωτισθῶσιν οἱ πολλοί.* Καὶ τότε μετὰ τῶν ἄλλων, καὶ οἱ ὀρθόδοξοι πατριάρχαι καὶ

πνευματικοὶ ἀρχηγοὶ τῆς ὀρθοδόξου ἀνατολικῆς ἐκκλησίας θὰ συγχαρῶσιν ἀδελφικῶς τὸν ἀρχηγὸν τῆς δυτικῆς ῥωμαϊκῆς ἐκκλησίας, ἐπὶ τῇ πεντηκονταετηρίδι, ἢ ἄλλῃ ἐπισήμῳ αὐτοῦ ἑορτῇ, ὡς καὶ αὐτὸς ἀμοιβαίως τοὺς αὐτούς, ἐπὶ ὁμοίᾳ περιστάσει.

Οἱ μεθ' ἡμᾶς, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀμφιβολίας, θὰ ἴδωσι καὶ τὸ χαρμόσυτον τοῦτο γεγονός τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, ἐπ' ἀγαθῷ καὶ πρὸς χαρὰν καὶ εὐημερίαν τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου.

Ἐν Βουδαπέστη, μὴν Μαρτίου 1888.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΓΑΓΟΣ, Ἀρχιμανδρίτης.

Ο ἐν Trebicii τῆς Μοραβίας καθηγητῆς τῶν ἑλληνικῶν γαζματίων καὶ σοφὸς καθολικὸς Ἱερεὺς τοῦ διδασκατικοῦ τάγματος Scholarum Piaum Josephus Gustavus Grünes, ἐποίησεν ἑλληνιστὶ τὴν πικρὰ πόδας Σαπρικὴν ᾠδὴν εἰς τὴν πεντηκονταετηρίδα τοῦ Πάπα Λέοντος ΙΓ', ἣν καὶ δημοσιεύομεν ἀσμένως ἐν τῇ *Κλειῷ*, πρὸς τιμὴν καὶ ἔπαινον τοῦ ἑλληνομαδοῦς καὶ φιλέλληνος καθηγητοῦ.

Γλίσκιστον ἄλλων ἀελίου φάος,
τὸ σήμερον δὴ χρύσειον ἤλυθες
τοῖνον ποθεῖσι δαρὸν ἄμιν,
ὄμματι μειδιῶν χαρωπῷ.

Ῥωσθεὶς ὄναιό γ', ἀρχιερεῦ Λέον,
τηλεκλυτῶν ὧ Πηγαίωνων τέκος,
ὄλβος Σὺ πάντων Χριστιανῶν·
πενταετηρίδα σήμερον γάρ

ὕμνοῦμεν ἱεῖς τὰν δεκάταν λιταῖς
τᾶς ἱερατείας Τοι ἀλλέες,
ἀγνῶν φρενῶν χάριν χέοντες
χείλειος ἐκ καθαροῦ περισσάν

νεάφατον Θεῷ γ' ἐλεήμονι.
δίκαιος εἴ γάρ αἰδέσιμος πιτήρ
θνατῶν ἁπάντων, ἀέναιος
τῶν χαρίτων γεράων τε παγιά·

εἰρανοποιὸς μὲν γέγονας βροτοῖς,
ἐκκλησίας τε στείραν ἄγεις διὰ
τᾶς κυματώσεως ῥοθεύσας
Ῥωμαλέα σταθερᾷ τε χειρί.

σοφώτατος γεροντοδιδάσκαλος,
φιλόνητος δὲ καὶ φιλόμοισος ὤν,
συχόν γε μείνας ἐνθ' ἰδ', ὄψε
τῶν μακάρων ἀπόβα πὶ νάτους.

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΠΟΙΗΜΑ

ὑπὸ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΑΡΑΣΧΟΥ.

Ἐπὶ τοῦ τάφου

τῆς Ἑλένης Φιλιππότη, τὸ γένος Μεταξᾶ, ἐκ μέρους τῆς μητρὸς αὐτῆς κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς τῆς.

Μὲ τὴ γιορτῇ σου ἔρχομαι λουλούδια νὰ σκορπίσω
Στὴν εὐοσμὴ σου κεφαλή,
Καὶ μὲ τὸ πρῶτό μου φιλί
Αὐτό, νὰ σὲ ξυπνίσω.

Εὐπνα, παιδί μου, νὰ χαρῆς σὺν πρῶτα τὴ γιορτῇ σου·
Σήκω νὰ πλέξης τὰ μαλλιά,
Ν' ἀκούσω τὴ γλυκεῖα λαλιά,
Ν' ἀναστηθῶ μαζῇ σου!

Δὲν θὰ σοῦ πῶ, ἀγάπη μου, χρόνια πολλὰ νὰ ζήσης·
Μὲ φθάνει μόνο μιὰ στιγμή
Ν' ἀνασηκώσης τὸ κορμί,
Στιγμὴ νὰ μοῦ μιλήσης.

Θυμᾶσαι πέσαι; . . . Δυὸ πουλιά σ' ἐξύπνισαν μαζῇ μου
Μὲ τὰ χιονάτα τους φτερά,
Κ' ἐγὼ λουλούδια δροσερά
Σοῦ σκόρπιζα παιδί μου!

Τώρα, τὰ πάντα πλάκωσε τῆς συμφορᾶς τὸ κύμα·
Τώρα, σὺν ἴσκιος διλιβερή,
Διβάνι φέρνω καὶ νερό
Στὸ ἔρημό σου μνημα . . . . .

Σήκω, παιδί μου· ἔρχομαι τέτοια γιορτῇ καὶ μέρα
Νὰ τὴν περάσωμε μαζῇ,
Νὰ πῶ ἡ κόρη μου πῶς ζῆ,
Πῶς ἔχω θυγατέρα!

(Τῇ 20. Μαΐου 1881.)

Ναί, φῶς μου· μὲ τῆς χαραυγῆς τὴν ἐμμορφιά στολίσω·
Πάρε τὴν πρώτη σου λαλιά,
Καὶ εὐπνα· — μόσχο καὶ φιλιὰ
Σοῦ φέρνω τῆς μικρῆς σου.

Σοῦ μοιάζει, φῶς μου, στὴ φωνή, σοῦ μοιάζει στὸν ἀέρα,
Στὸ χαμογέλιο τ' ἀπαλό.
Σκύβα σ' ἐκεῖνη καὶ φιλιὰ
Ἐσένα νύχτα μέρα!

Πόσαις φοραῖς τὸ ταῖρι σου μὲ τὴν καρδιά καυμμένη
Βουβὰ τὴν σφίγγει, τῆς μιλεῖ,
Κ' εἰς ἐν' ἀκούεται φιλί
Λαχταριστό· „Ἑλένη . . . . .“

Βαρεὰ κοιμᾶσαι, κόρη μου, στοῦ ὕπνου τὴν ἀγκαλή·
Εὐπνα· ὁ ὕπνος ὁ βαρὺς
Χαλᾶ τὴν ὄψι, καὶ μπορεῖς
Νὰ μ' ἀρβώστησης πάλι!

Ἄχ, ἔποιος στῆς ζωῆς τὸ φῶς τὰ δυὸ του μάτια κλείστ,
Σ' αὐτὸν ἀρρώστια δὲν χωρεῖ,
Καὶ τὸ σπασμένο δὲν μπορεῖ
Ποτῆρι νὰ βαγίσῃ . . . . .

Ἄν ἦν ἀγάπη ὁ Θεός, στὴ χάρι του δεήσου
Ἄλλη χρόνια νὰ μὴν ἰδῶ,
Κ' ἐδῶ, παιδάκι μου, ἐδῶ
Νὰ κοιμηθῶ μαζῇ του!